Міхась БАРАНОЎСКІ

ПЫТАННІ НА ЎСЕ АДКАЗЫ

Міхась Бараноўскі нарадзіўся 1 снежня 1984 года ў Мінску. Працуе ў музеі Максіма Багдановіча. Аўтар праекта маладых творцаў «Вежа міру» Цікавіцца творчасцю ў розных яе праявах, спортам, псіхалогіяй. Паспяхова кіруе музычным гуртом «Нельга забыць».

* * *

Вясна не глядзіць...
Злодзей ты... альбо чалавек...
Яна проста прыходзіць...
І асыпае квеценем вішні...
У тваім двары...

Вясна прыходзіць да тых...
Хто чакае яе...
Як збаўлення...
І да тых... каму на яе начхаць...

Вясна прыходзіць па-за нашым жаданнем...
Па-за нашай нянавісцю і любоўю...

Вясна прыходзіць да ўсіх...
Ці хопіць сэрца...
Каб гэтаму навучыцца?

* * *

Тым хто хоча пачуць ад мяне…
Што Бог ёсць…
Кажу… Бога няма…
Тым хто хоча пачуць…
Што яго няма…
Кажу, што ён ёсць…

Што скажу я сабе?..
Што я жадаю пачуць?..

Калі трэба ўпэўніцца ў сваіх думках…
То зачэрпваю з кішэні «адказы на ўсе пытанні…»
Калі трэба разуверыцца…
То зачэрпваю з кішэні «пытанні на ўсе адказы…»

Пасля таго, як я заўважыў за сабой гэтую завядзёнку,
Дзіркі ў кішэнях не зашываю…
Каб яны заўсёды былі пустыя…

* * *

Мне з’явіўся анёла ў сне.
Адно крыло — быццам першы снег,
Другое крыло ў анёла ў агні.
Маці божая, барані...

Ён, здаецца, бачыць наскрозь
Усё, што будзе і ўсё, што ёсць,
Усіх, хто ў завею чакае вясны,
Маці божая, барані...

Сэрца яго прагне любові,
Рукі яго прагнуць крыві.
Калі пяшчота пад забаронай,
Маці божая, барані...

Анёл разявае бяззубы рот,
Памяць прастрэлена навылёт.
Пакуль трымаюць яшчэ карані,
Маці божая, барані...

Мне з’явіўся анёла ў сне.
Адно крыло — быццам першы снег,
Другое крыло ў анёла ў агні.
Маці божая, барані…

* * *

У доме маім
Ёсць дзверы, якія заўсёды зачынены.
Што за імі —
Халера яго ведае.

Я спрабаваў зазірнуць у замочную шчыліну,
Але пабачыў нішто.

Прынюхваўся
З надзеяй ухапіць нейкі водар,
Падхоплены скразняком,
Але без сэнсу.

Прыкладваў вуха
Да пафарбаваных шматкроць дошак —
Цішыня.

З гэтага боку такі гвалт,
Што здаецца, нічога на свеце няма.
За дзярыма так нема,
Што пэўна там нешта ёсць…

* * *

Завіталі ў мой дом Мельхіор, Балтасар, Каспар.
Завіталі наўпрост, быццам былі тут сто разоў.
Кажуць, Бог нарадзіўся. Быць сведкам яго раства —
Гэта гонар для кожнага з каралёў.

«Не... ну што вы... панове... памілуй бог!
У гэтым месцы няма ані кроплі святой крыві».
А яны жагналіся і цалавалі парог,
І гарэлі іх вочы… з-пад чорнай як смоль брыві.

І сказаў Мельхіор: «Мы крочылі 9 год
Йшлі дарогамі ветру, шукаючы гэты кут,
Каб на вочы пабачыць таго, хто ўратуе род
І на плечы свае возьме цяжар яго пакут».

«Вось дары нашы, — вымавіў Балтасар.
Тут цярновы вянок і цвікі... і драўляны крыж —
Ўсё, што мае ўзяць у дарогу найвелькі цар,
Каб узняцца на самае неба з любой гары».

«Што вярзеце вы, людзі, ідзіце адгэтуль прэч,
Каб у хаце маёй не ступала вашай нагі!»
І ляцелі праклёны ўслед, а дары — у печ,
І барвелі цвікі ў пякельнім яе агні...

З той пары данімае штоночы жахлівы сон:
Бог стаіць на вадзе. Гэты бог — мой адзіны сын.
І я не магу з гэтым светам нічога зрабіць...
Толькі любіць яго... толькі яго любіць...

* * *

Сіверны вецер
Ляціць па свеце.
Агмень надзеі
Гарыць — не грэе...

Я кавалак жывое гліны.
Страляй мне ў спіну...
Страляй мне ў спіну...

Барвеюць вочы
Арабінавай ночы,
І поўна ў роце
Крыві і плоці.

Я кавалак жывое гліны.
Страляй мне ў спіну...
Страляй мне ў спіну...

Буду шчаслівы
На крыж зласлівым.
Белы і чорны
Нажом хрышчоны.

Я кавалак жывое гліны.
Страляй мне ў спіну...
Страляй мне ў спіну...

* * *

Я буду тваім сабакам.
Буду вылізваць рукі,
Шукаць таемныя знакі,
Пільнаваць няўлоўныя рухі.

Буду не ведаць меры,
Буду заўсёды рады…
Сонца заходзіць за краты
Веры тваёй і праўды.

Я буду тваімі вачыма,
Буду сачыць няўмольна
За ворагамі айчыны
Весела і камсамольна.

Не трэба ні хлеба, ні ласкі —
Вазьмі маю кроў і жылы!
Гулка звіняць спружыны
Нашай чароўнае казкі.

Я буду тваім дарэшты
На бойні і на радзінах.
Хто сягоння бязгрэшны,
Мілы мой і адзіны.

Цяпер ты будзеш шчаслівы…
Глядзі, як знічка коціцца на мундзір,
Вядзі нас наперад, мілы,
Дзіравы наш камандзір.